

3. Zarzut trzeci dotyczy błędnego stwierdzenia przez Komisję, że inwestycja władz niderlandzkich w fundusz funduszy DVI jest zgodna z rynkiem.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2020 r. – CX / Komisja

(Sprawa T-280/20)

(2020/C 247/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CX (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 czerwca 2019 r. w sprawie CMS 12/042, o sygnaturze Ares(2019) 4110741, dotyczącej odwołania skarżącego ze stanowiska na podstawie art. 9 ust. 1 lit. h) załącznika IX do regulaminu pracowniczego, bez zmniejszenia uprawnień emerytalnych;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 30 stycznia 2020 r., doręczonej tego samego dnia, o sygnaturze Ares(2020) 577152, na mocy której organ powołujący oddalił złożone przez skarżącego w dniu 28 września 2019 r. zażalenie na zaskarżoną decyzję, opatrzone sygnaturą R/538/19;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania zgodnie z regulaminem Sądu Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku istotności zarzucanych faktów, przeinaczenia dowodów, oczywistych błędów w ocenie, niedostatecznego uzasadnienia i naruszenia obowiązku uzasadnienia. Skarżący podnosi w szczególności, że przeinaczenie jedyne obciążającego go dowodu polega na tym, że organ powołujący zarzuca mu rzekome „niedozwolone negocjacje cenowe” oparte na jednej wiadomości przesłanej pocztą elektroniczną, podczas gdy z samej jej treści wynika, że skarżący jedynie przekazał wykonawcy, w pełnej zgodności z umową ramową, jasną i jednoznaczną instrukcję, daleką od wszelkich „negocjacji”, które wymagałyby co najmniej serii dyskusji w celu osiągnięcia porozumienia, w stosownych przypadkach łączących się z rezygnacją z żądań po obu stronach. Skarżący dodaje, że korespondencja między nim a wykonawcą ustanawiała jedynie kooperatywny i powtarzalny przebieg pracy mający na celu ustalenie ostatecznej wersji kwestionariusza i związanych z nim usług, a w żadnym wypadku „negocjacji”. Czyniąc to, organ powołujący miał oprzeć zarzut na okolicznościach faktycznych, które nie zostały wykazane i popełnił oczywisty błąd w ocenie.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady rozsądnego terminu, tego, jak dawno wystąpiły zarzucane mu okoliczności faktyczne oraz przedawnienia odpowiedzialności dyscyplinarnej. Według skarżącego, zarzucane mu okoliczności faktyczne pochodzą odpowiednio z września 2001 r. i z czerwca 2003 r., czyli wystąpiły 18 i 16 lat przed datą wydania zaskarżonej decyzji. Postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte w dniu 7 lutego 2013 r., tj. odpowiednio 11 i 9 lat po dacie zarzucanych czynów. Skarżący uważa, że okres pomiędzy zaistnieniem zarzucanych czynów a zaskarżoną decyzją jest oczywiście nierozsądny. Dodaje, że to jak dawno wystąpiły okoliczności faktyczne powinno skłonić organ powołujący do rozważenia zmniejszenia odpowiedzialności dyscyplinarnej, a nawet do stwierdzenia, że odpowiedzialność ta przedawniła się.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony i naruszenia zasady równości broni. Skarżący twierdzi, że Komisja nie uwzględniła jego licznych wniosków, złożonych na początku postępowania w 2013 r., o przedstawienie dokumentów, które uznawał on za niezbędne dla swojej obrony, czyli w szczególności wszystkich jego e-maili dotyczących dwóch skierowanych przeciwko niemu zarzutów, umowy ramowej, tymczasowych i końcowego kwestionariuszy przedmiotowego badania oraz związanej z nimi dokumentacji finansowej. Stanowiło to naruszenie prawa do obrony i naruszenie zasady równości broni.

4. Zarzut czwarty, dotyczący uchybień formalnych i proceduralnych oraz naruszenia obowiązku przeprowadzenia dokładnego dochodzenia w odniesieniu do okoliczności obciążających, jak łagodzących. Skarżący twierdzi, że w dniu 16 kwietnia 2018 r. sąd karny [poufne] ⁽¹⁾ orzekł, że nie udowodniono żadnych faktów i uniewinnił skarżącego „od wszystkich postawionych mu zarzutów”, zaznaczając, że sąd ten orzekł w sprawie dokładnie tych samych faktów, na których opiera się zaskarżona decyzja, i stwierdził, że nie zostały one ustalone. Skarżący uważa zatem, że nie przekazując komisji dyscyplinarnej tak zasadniczej informacji jak orzeczenie sądowe, które stało się prawomocne i w pełni uniewinniające skarżącego, organ powołujący naruszył ciężący na nim obowiązek przekazania komisji dyscyplinarnej wszystkich dokumentów istotnych i przydatnych do ustalenia jego opinii oraz popełnił błąd proceduralny.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia zasady domniemania niewinności i obowiązku bezstronności. Zdaniem skarżącego sekretarz generalny napisał do wiceprzewodniczących Komisji, do dwóch członków Komisji, do dyrektora generalnego, któremu podlega, do dyrektora generalnego ds. zasobów ludzkich i do organu powołującego, że dochodzenie „potwierdziło konflikt interesów i ujawniło różne nieprawidłowości po stronie zainteresowanej osoby”, co stanowi naruszenie zasady domniemania niewinności i obowiązku bezstronności.
6. Zarzut szósty, dotyczący skorzystania z dokumentu, który należy uznać za nieistniejący prawnie, samego braku tego dokumentu oraz naruszenia art. 1 ust. 1 załącznika IX do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”). Skarżący wskazuje, że OLAF nigdy nie wysłuchał go w przedmiocie spornych faktów w okresie od dnia 3 maja 2011 r. do dnia 18 kwietnia 2012 r., tj. dnia przesłania jego sprawozdania, i że to naruszenie obowiązku wysłuchania skarżącego przed sfinalizowaniem jego sprawozdania musi skutkować prawnym brakiem tego sprawozdania.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 10 załącznika IX do regulaminu pracowniczego, zasady pewności prawa i zasady proporcjonalności, jak również naruszenia uzasadnionych oczekiwań i oczywistego błędu w ocenie, ponieważ kara nie odpowiada zarzucanym czynom. Skarżący twierdzi w tym względzie, że kara nałożona przez organ powołujący jest oczywiście nieproporcjonalna. Jego zdaniem, zarzucane mu fakty mają bardzo względne znaczenie, ponieważ przedmiotowa kwota wynosi 2 000 EUR. Co więcej, te fakty wystąpiły wiele lat temu. Tymczasem nałożona kara pozbawia rodzinę skarżącego wszelkich środków i ubezpieczenia zdrowotnego, co jest oczywiście nieproporcjonalne.

⁽¹⁾ Utajnione dane poufne.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2020 r. – Facegym / EUIPO (FACEGYM)

(Sprawa T-289/20)

(2020/C 247/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Facegym Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: M. Edenborough, QC)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego FACEGYM – zgłoszenie nr W1 466 456

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie R 70/2020-5